

vízében táncoló napfényt „befogni és behordani“ ablaktalan házába, mignem egy arra járó vándor figyelmeztette, hogy így nem lehet.

Tártál-e ablakot — sötét és fülledt levegőjű szoba áporodott, nyomasztó levegőjétől fuldokolva — tavaszi napsütésre? S szívta-e, szomjasan táguló tüdővel sóváran, a napfénytől ragyogó, balzsamos, tiszta, tavaszi levegőt?! Nos, ezzel az ablakot felszakító mozdulattal kell feltárnod lelked is. S hagynod, hogy áradjon belé — minden rejtett zugát betöltő áradással — Istennek élető, tisztító, napsugaras fénye, áldott világossága!

Jézus, a maga szavaival, egyszerűen így mondja mindezt: higgyetek a vilá-gosságban! Higgyetek Istenben, s járjatok a világosságban, hogy a világosság fiai, Istennek fiai legyetek! Amen.

KOVÁCS ISTVÁN

LÉLEKKEL ADNI

Mk 12,41—44

Régi igazság, hogy az embereket nemegyszer legapróbb, szinte lényegtelennek tűnő megnyilvánulásaikból ismerhetjük meg a legjobban. A bölcs ember még a jelentéktelennek tetsző dolgokból, eseményekből is lényeges következtetéseket tud levonni; az élet apró történéseiből fontos törvényszerűségeket, nagy összefüggéseket és igazságokat képes felfedni.

Szemléltető példa erre ez a bibliai történet is.

Jézus az adakozás igazi lelkületével szeretné megismertetni a tanítványokat, és a mindennapi élet könnyen elleshető „pillanatfelvétellel“ szemlélteti tanítását. Jól tudja, hogy az ember általában szeret kapni, de adni, áldozni már kevésbé, vagy egyáltalán nem. Az igazi tanítvány azonban nem lehet önző, csak magának élő ember. Istengyermeki személyiségének jegyei között helyet kell kapnia az egészséges áldozatkészség, az adni-áldozni tudás lelkületének is.

Jézus a templomi persellyel átellenben helyezkedik el.

Irigylésre méltó, kitűnő helyzet. A vallásos élet keresztmetszetét, a templomba járók valódi lelkületét kínálja szemrevételezésre.

Oly szemléletes, könnyedén elképzelhető helyzet, hogy akár ma is utánozhatjuk. Képzeljük csak el, — gondolatban üljünk mi is oda a persellyel átellenben levő oldalra, s figyeljünk.

Külsőalakjáról, egész megjelenéséről ítélve jómódú, tehetős ember lép a perselyhez. Sokat tesz abba. — „Teheti, van miből!“ — állapítjuk meg. — Utána még sokan jönnek. Ki többet, ki kevesebbet tesz a perselybe.

Mi figyelemmel kísérjük a persely felé irányuló kezeket.

Ki gondolta volna közülünk, hogy szinte tanulmányt lehetne írni e kezekről. Sokféleségükről. Természetes, könnyedén nyíló, meleg, szívesen adakozó, és száraz, merev, nehezen nyíló kezeket látunk. Vajon mióta tartja lelkét az ember adakozásra kinyújtott kezén?

A sokaságból egyszerű, szegényes ruhába öltözött asszony válik ki. Ő is siet — éppúgy, mint mások — elhozni a maga lehetőségeihez mérhető áldozatát, adományát. Két fillért — tehát nagyon keveset — tesz a perselybe. A legkevesebbet, — de látszik rajta: nincs több neki.

— Rendben van! — állapítjuk meg a magunk gyakorlatias észjárásával. — Az a helyes, ha az ad többet, akinek több van. .

Ekkor szólal meg Jézus, s mi hamarosan belátjuk, hogy ismét „nézők“ voltunk, de — nem láttunk! Figyelmünket a perselybe vetett összegek kötötték le. Jézust azonban nem az összeg érdekli. Őt nem kápráztatja el a gazdag ember látszólag nagy adománya. Számára sokkal fontosabb volt — ez alkalommal is — a lelkület. Nézzétek ezt a szegény özvegy asszonyt — mondja Jézus —, az ő két fillére többet ér, mint a gazdag ember könnyedén odavetett százai. Míg az utóbbi az ő feleslegéből adhatott könnyedén, addig a szegény özvegy az ő kevéskéjéből is tudott adni. Talán mindenét, egész vagyonát jelentette az a két fillér.

Ennyi a történet.

Talán van olyan közöttünk is, aki azt mondaná: Mit számít mindez? A fontos: a kézzelfogható pénz! Annak értékén mit sem változtat a mögötte rejlő lelkület.

Az ilyen, az így gondolkodó ember azonban minden bizonnyal nem vett részt olyan dúsgazdag lakomán, ahol a mindenféle ingyencségekkal megpakolt, roskadozó asztalon kínált ételek „nehezen mentek le a torkán“, vagy legalábbis nem estek olyan jól, mint az édesanya főzte egyszerű ételek. Az ilyen ember soha nem érthette meg igazán a fehér és fekete kenyér közötti különbséget, amelyről a költő szólt! S az ilyen ember bizony nem sokat tud a lélekről.

*

Láthatjuk, a történet — a maga tanulságaival együtt — akár mai is lehetne. Jézus ugyan nem ül közöttünk, de áldott szava ma is szól hozzánk: adni, áldozatot hozni tanít. Oly módon, hogy figyelmünket ismét a lélek rezdüléseire irányítja, s újra megmutatja: a lélek az, ami megelevenít.

Ma különösen sokat mond rólunk, hogy tudunk-e adni, áldozatot hozni, vagy mindig csak kapni akarunk. És rólunk, lelki arculatunk milyenségéről vall az is, hogy *miként* adunk, *hogyan* hozzuk meg a magunk áldozatát.

Adományodat könnyedén, dőlyfős fennhájással, vagy mellveregető, gögös hangoskodással dicsekedve odavető, jómódú ember: ne tartsd túl nagyra magad. Feleslegedből adsz. Adj! — de tedd ezt egyszerű és szerény természetességgel, őszintén segíteni akaró, jézusi lelkülettel. Ez csak növeli adományod értékét, áldozathozatalod becsét.

Téged pedig, szegényebb sorsú Testvérem, arra tanít Jézus, hogy igyekezz meg-hozni te is a magad szerény, de „lélek-meleg“ áldozatát. Tanulj meg adni akkor is, ha te sem dúskálsz a javakban, ha szűkös van neked is. S a kevéshez, amit tehetségedhez mértén adni tudsz, add hozzá a te boldogan, nagylelkűen adó, segítőkész, jóindulatú lelkedet, amely növeli és megszépíti áldozatos adományod, fillé-reid értékét. Ámen.

KOVÁCS ISTVÁN

KÉSZENLÉT

Mt 19,16—21

Mindig voltak s ma is vannak olyanok, akiket mozgalmas és veszélyekkel teli élet vagy súlyos betegség tanít naponta szembenézni a halállal. Míg mások gondtalanul könnyű, kényelmes életet élnek, és mert egészségesek, csak ritkán gondolnak a halálra, akkor is legfeljebb az öregek, a sír szélén állók természetességével, addig az előbbieket, úgymond, saját bőrükön tapasztalják, hogy az élet bármely pillanatában váratlanul reánk törhet a nem várt halál.

Az ilyen emberek csoportjába tartozott Pál apostol is. Mélyértelműen, maradandó szépen fogalmazta meg ezt az életérzést egyik levelében: naponta a halál révén állók.

Ami az apostol, a maga küzdelmes, veszélyekkel teli élettapasztalata alapján így fogalmazott meg, arról Jézus is több alkalommal beszélt: vigyázzatok, mert nem tudjátok, mikor jön el az óra! Vagy a mohó anyagiasság, a vagyonszerzés megszállottjához szólván: Bolond, ez éjjel elkérik a te lelkedet tetőled, amiket pedig készítettél, kiéi lesznek?!

Saját tapasztalataink is az elmondottak igazát erősítik. Elegendő csupán fiatalon, idő előtt elhunyt szereteteink, ismerőseink váratlan halálára gondolnunk, hogy megértjük a költő szavának igazát: Élek, s hogy meddig, nem tudom. Meghalok, pedig nem akarom... (Szabó Lőrinc). Nem tudhatjuk, mikor jön el az óra, amikor meg kell ízlelnünk az elkerülhetetlen halált! Vagy, ahogyan egy-egy temetés alkalmával, népies természetességgel mondani szoktuk: nem tudhatjuk, ki lesz a következő!

Alig két évvel ezelőtt fiatal és súlyos szívbeteg barátomat kellett meglátogatnom. Míg lelkemen némán ült a döbbenet, ő túl az első szívrohamon, nyugodt hangon mondta el, hogy ott, a kórházban, súlyos szívbetegek között fekve látta